

Poštnina plačana v gotov.

1942-XXI

December

Salezijansk vestnik

SALEZIJSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 L (za inozemstvo 14 L. Izdaja: Salezijski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vodè.

BLAGI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE!

Bližajo se božični prazniki. Dobri sotrudniki in sotrudnice so pač zaslužili, da bi poslali vsakemu in vsaki posebej nekaj vrstic za iskreno voščilo in toplo zahvalo. Zaradi okoliščin to ni mogoče. Zato naj Vam pa v imenu podpisanega govori naš Vestnik in naj Vam izrazi najiskrenejša voščila k lepim božičnim praznikom in globoko zahvalo za vse dobrote, ki ste jih doslej izkazali Salezijski družbi. V znamenje srčne hvaležnosti bomo molili za Vas in za Vaše, da bi Vam Bog naklonil obilo blagoslova in sreče!

Hkrati vsem sotrudnikom in sotrudnicam skupaj in vsakemu in vsaki posebej voščimo prav srečno, blagoslova polno novo leto 1943. Ohranite nam tudi v novem letu svojo ljubeznivo naklonjenost in po svojih močeh sodelujte z nami. Bog in Marija Pomočnica kristjanov, zaščitnica Salezijske družbe, naj Vam bogato poplačata vse in naj Vas obvarujeta vseh nezdod.

VODITELJ SOTRUDNIŠTVA.

Skupna pošta

— Mnogi prosijo položnic. Ker jih ni mogoče poslati v pismu, ker pošta ne posluje, jih priložimo Vestniku.

— Tisti, ki so poslali po položnici denar za sv. maše ali druge namene, naj oprostite, če niso prejeli obvestila in zahvale. Ne posluje pošta.

— Knjiga »Dušna mladost« je

pošla. Po novem letu jo ponatisnemo na boljšem papirju.

— Ali že imate knjigo »Duhovne vaje«? V zadnjem času, ko ni skupnih duhovnih vaj, bo marsikomu dobrodošla. Služi tudi za molitvenik. Stane z rdečo obrezo Lir 8, z zlato Lir 12. Po pošti 1 Liro več.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Trpin Marija, Št. Jošt
Slakovec Liza, Kočki vrh
Zajc Neža, Velika Loka

Petkovešek Marija, Ljubljana
Aleš Francka, Šmartno.

Gospod, daj jim večni pokoj!

Vzgojitelj devetnajstega stoletja

(Nadaljevanje)

Vzgoja k delu.

Don Bosko, ki si je prizadeval, da bi bila klasična izobrazba čimbolj življenjska, se je prav tako jasno zavedal, kako važno je, da bi šola vzgajala k delu.

Socialno vprašanje je postalo pe-reče. Marks je že dal svoj proglas delavstvu. Svobodomiselna šola se je izgubljala v praznem prerekanju. V času, ko se je industrija vedno bolj razvijala, bi bilo treba iti delavcem naproti. Don Bosko je odprl obrtne šole, kjer so se dečki učili ne samo, kako je treba delo spretno izvrševati, marveč tudi, kako ga je treba ljubiti. Tu so imeli mladi delavci dvoje pred očmi: da se izvežbajo v poklicnem delu in da se naučijo spolnjevati voljo božjo. Volja božja pa je, da se čimbolj spopolnijo v izvrševanju svojega dela. Zato morajo v ta namen rabiti vse svoje нравne sile. S tem si pa oblikujejo značaj.

Vprašanje, kako naj se v mladini usmeri in izoblikuje čut za delo, se je zdelo don Bosku važen del socialnega vprašanja. S proizvajanjem na veliko ali s tako imenovano industrializacijo se je socialno vprašanje hudo zamotalo. Vnel se je trd boj med gospodarskim svobodomiselstvom in marksističnim socializmom, a socialno vprašanje je kljub temu ostalo nerešeno.

V don Boskovem delovanju je že od vsega začetka očita socialna zavest z vso svojo resničnostjo in nujnostjo. Njegova vzgojna ustanova, v kateri sta stroj in knjiga enakopravna in ima tehnika enako mesto kot veda, je primer bratske skupnosti, kjer je že

v osnovi prepad med družabnimi sloji premosten z vezjo ljubezni.

Popolno žrtvovanje.

Ob zatonu dneva so se dijaki in obrtniki sešli, da bi v večernem miru poslušali, kaj jim oče pove za „lahko noč“.

Dijaki s skrbjo na čelu in obrtniki z žuljavimi rokami poslušajo očetovska bodrila. To je trenutek, ko se čutijo vsi kakor eno, ko duh božji veje nad njimi.

V don Boskovem Življenju bere-mo: „Ker so bili v vročih poletnih dneh, zlasti ob nedeljah, odmori predolgi in je igra zamirala, se je don Bosko ob večerih večkrat usedel ob zid na dvorišču. Takoj so ga obkrožili gojenci in žarečih obrazov posedli okrog njega.

Pri teh večernih ‚sejah‘ pod milim nebom je don Bosko prihajal na dan s svojimi najlepšimi in najbolj zanimivimi zgodbami. Ob takih večerih je pripovedoval, kakor je le on znal, znano Gozzijevo zgodbo o črnilniku in leščerbi. Drugič si je izmislil zgodbo, v kateri se pogovarjata njegovo pero in njegov tintnik, potem o krpaču in strganem škornju, ki ni maral biti popravljen v nedeljo, temveč šele v ponedeljek; ali pa tudi o prepiru, ki sta ga imela on in njegova luč, ki ni hotela svetiti, ker je držala s protestanti. Rad je navajal pesmi, ki jih je znal veliko na pamet; včasih tudi kakšno svojo, na primer tisto o pipcu...

Z živahnim opisovanjem in pogostimi dvogovori je poživljal svoje zgodbe. Da je bilo pripovedovanje še bolj razgibano, so pomagali tudi dečki, ki

posegali vmes z radovednimi vprašanji.

Vendar pa ni vedno pripovedoval samo bajk in basni. Kaj še! Da bi dečke navdušil za apostolsko delo, jim je rad govoril o misijonih v poganskih deželah Azije, Afrike in Amerike.“

Te kratke večerne misli, v katerih je vsakdanje notranje življenje dosegalo višek, so bile kot nekako geslo za prihodnji dan, kot je govor z novoletnim vezilom pomenil usmeritev za vse bodoče leto. Zrelost don Boskove vzgojne izkušnje in njegova vzgojna moč je našla svoj izraz in poudarek v teh večernih in novoletnih kramljanjih, v katerih so ista načela privzemala različne izrazne oblike, kakor je pač življenje zmeraj novo.

Nekoč je don Bosko povedal tole:

„Dragi moji sinovi, sami veste, kako vas ljubim v Gospodu, in kako sem

se ves posvetil temu, da bi vam kar najbolj pomagal. To malo znanja, to malo izkušnje, ki sem si jo pridobil, vse, kar sem in kar imam, molitve, napore, zdravje, svoje lastno življenje, vse želim dati vam na razpolago. Vselej, povsod in v vsaki stvari smete računati name, posebno še v dušnih zadevah. Samega sebe sem vam pripravljen dati; to bo morda malo; pa naj bo še tako malo, vendar bom lahko rekel, da sem vam dal vse in da si nisem ničesar pridržal zase.“

Zaman iščete podobnih izjav v delih vzgojiteljev vseh časov. Iz teh besed žari božja ljubezen. V tem je vsa skrivnost in veličina don Boskovega vzgojnega dela; on, ki je čutil, da ga je Bog poklical za vzgojitelja mladine, je vedel: bolj kot znanost in umetnost je vzgajanje žrtvovanje. (Prihodnjic naprej.)

Papež je posvetil svet brezmadežnemu Srcu Marijinemu

Ob prehodu iz devetnajstega v dvajseto stoletje je papež Leon XIII. ves svet posvetil presv. Srcu Jezusovemu. To je bilo eno najvažnejših in najpomembnejših dejanj ob začetku našega stoletja.

Pobožnost do presv. Srca Jezusovega je pobožnost ljubezni. Zato je bilo primerno, da se je začela širiti in utrjevati ravno v času, ko se je ljubezen umikala iz človeških src in je na njeno mesto stopalo sovraštvo. Temne sile so vedno huje ščuvale na boj, dokler ni slednjic zadržala prva strašna vojska sedanjega stoletja.

Ravno med prvo svetovno vojsko, leta 1917., se je Marija večkrat prikazala trem pastirčkom v Fátimi na Portugalskem. Nekoč jim je dala gledati tudi v pekel, kamor se pogublja toliko grešnih duš. Da se bodo ljudje obvarovali te strašne nesreče, je rekla Marija, želi Bog, da naj se po svetu razširi pobožnost do njenega brezmadežnega Srca. Če ljudje ne bodo nehali žaliti Boga, se bo vnela druga, še hujša vojska. Zato je Marija ponovno naročila, da naj se svet posveti njenemu brezmadežnemu Sr-

cu in da naj verniki na prve sobote v mescu prejemajo spravno sveto obhajilo.

Ljudje niso nehali žaliti Boga in vnela se je, žal, res nova strašna svetovna vojska, ki divja z vso silo. Prikazovanje v Fátimi je zbudilo v ljudeh nov ogenj ljubezni do Marije, ne samo na Portugalskem, ampak po vsem svetu. Ta ogenj navdušenja je posebno visoko vzplamenel letos, ob petindvajsetletnici prikazovanja in v četrtem letu vojske. In ravno v tej žalostni in temni uri je sveti oče Pij XII. po zgledu svojega velikega prednika Leona XIII. posvetil Cerkev in vesoljni svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Po njem naj bi med ljudmi, ki jih je razdvojilo sovraštvo, znova zasvetila bratska ljubezen.

Papežev govor

V soboto 31. oktobra, ob zaključku slovesne petindvajsetletnice Marijinega prikazovanja v Fátimi, je Pij XII. po radiu govoril portugalskemu narodu. V govoru, ki ga je prinesel vatikanski list Osservatore Romano v izvirnem portugalskem jeziku, pravi papež v začetku, da je

letos večkrat v mislih romal na svete fátimske gore.

Kot skupni oče vseh vernih katoličanov deli z njimi žalost in veselje. Zato se z vsem srcem pridruže vernemu portugalskemu narodu, da se z njim vred zahvali Gospodu za prejete darove. In to tem rajši, ker so Portugalci petindvajsetletnico Marijinega prikazovanja združili s slovesnim praznovanjem petindvajsetletnice njegovega škofovanja. Portugal-

slíjanj: v deželi je zacvetela nova pomlad katoliškega življenja; obetajo se obilni sadovi. In za vse to morajo biti hvaležni Mariji.

Portugalci so ji že pokazali svojo hvaležnost; mesca aprila z veličastnimi marijanskimi dnevi v Lisboni, kamor je poromala tudi Marija iz Fátime; z vsenarodnim romanjem v Fátimo mesca maja; s prireditvami malih evharističnih križarjev; z dragoceno zlato, z biseri okrašeno kro-

ZAGREB - KNEŽIJA: Nadškof dr. Alojzij Stepinac blagoslavlja vogelni kamen za novo cerkev Marije Pomočnice.

sko ljudstvo se je namreč že od nekdanj odlikovalo po ljubezni do Marije Device in do Kristusovega namestnika.

Hvaležnost

Nato papež v prvem delu govora pozivlje k hvaležnosti. Na Portugalskem se je vrstila nevihta za nevihto. Protikrščanski in protinarodni viharji so grozili, da popolnoma uničijo verno ljudstvo. Tedaj je vmes posegla Marija. V njeni luči je Portugalska stopila na pot svoje stare krščanske slave.

Vsa čast možem, ki so pri tem pomagali božji previdnosti! Največja hvala pa gre prebl. Devici Mariji! Kolikokrat je rešila portugalsko deželo! Kako čudežno jo je obvarovala rdeče nevarnosti l. 1936! In čudoviti mir, ki ga Portugalska še danes uživa! Resda si ga odkupuje s silnimi žrtvami, a kaj je to v primeri s strašnim razdejanjem, ki ga vojska prizadeva drugod! K tem časnim dobrotam prištejmo še nešteto duhovnih milosti, spreobrnjenj in u-

no, s katero so 13. oktobra kronali Fatimsko Marijo za svojo Kraljico.

Zaupanje

V drugem delu govora pozivlje papež k zaupanju.

Hvaležnost za dobrote, ki so jih prejeli v preteklosti, je najboljše jamstvo, da smejo zaupati tudi v prihodnje. Ali da bo to zaupanje zares utemeljeno, ne sme nihče pozabiti Marijinih dobrot in naročil; ogibljejo naj se greha, delajo naj pokoro; bodo naj sol, ki varuje gnilobe, in luč, ki razsvetljuje temo; gójijo naj čistost; skratka, živijo naj kot dobri in prepričani katoličani. Potem Bog ne bo gluh na njihove prošnje...

Zdaj smo v četrtem letu vojske. Nihče ne more in ne sme ostati brezbrizen in brezčuten ob strani spričo tolikega gorja, ki zagrinja svet. Ali zaupajmo v Boga, Zaupajmo v Kraljico miru, ki nam edina more in želi pomagati. Kličimo k njej in jo prosimo!

ZAGREB - KNEZIJA: Nadškof zazidava spominsko listino v temeljni kamen nove cerkve Marije Pomočnice.

Posvetitev

„Kraljica presvetega rožnega venca,“ tako nadaljuje papež, „pomoč kristjanov, pribežališče človeškega rodu, zmagovalka v bojih za božje pravice! Ponižno klečimo pred tvojim prestolom in te zaupno prosimo: imej usmiljenje z nami, izprosi nam potrebno pomoč in milost za te strašne dni. Ne zanašamo se na svoje zaslužnje, zaupamo le v tvojo neskončno materinsko dobroto.

Kot skupni oče vse krščanske družine in kot namestnik tistega, katere-mu je bila dana vsa oblast v nebesih in na zemlji in ki nam je poveril skrb za vse z njegovo krvjo odrešene duše na svetu, tebi in tvojemu brezmadež-nemu Srcu ob tej bridki uri izročimo in posvetimo sveto Cerkev, skrivnost-no telo tvojega Jezusa, ki trpi in krvavi na toliko krajih in na toliko načinov, in z njo vred vesoljni svet,

ki ga trga pogubna nesloga in uni-čuje požar sovraštva kot kazen za njegove pregrehe.

Naj te gane, o Marija, toliko gmo-tnega in duhovnega razdejanja! Naj te gane morje trpljenja in bridkosti, ki je zalilo toliko deželá, toliko oče-tov in mater, bratov in sestrá, žená in nedolžnih otrok! Naj te gane toliko življenj, pokošenih v cvetu let; toliko teles, raztrganih v mesarskem klanju; toliko trpečih duš, mučenih do smrti ali pahnenih v nevarnost večnega po-gubljenja!

O Mati usmiljenja, izprosi nam od Boga mir! Predvsem pa nam izprosi tisto milost, ki more v trenutku spre-obrniti človeška srca, milost, ki naj pripravi, pospeši in zagotovi mir. Kra-ljica miru, prosi za nas in daj voj-skujočemu se svetu mir, ki si ga ljudje tako žele, mir v resnici in pravici in v ljubezni Kristusovi! Daj nam mir orožja in mir srca, da se bo v redu in miru širilo božje kralje-vanje!

Vzemí v svoje varstvo neverne na-rode in vse, ki tavajo v smrtnih sen-cah; podeli jim mir in daj, da jim vzide Sonce resnice, da bodo mogli z nami vred ponavljati edinemu Re-šeniku sveta: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji« (Lk 2, 14).

Obvaruj narode, ki jih je ločila od nas zmota ali nesloga, zlasti tiste, ki tebe, Marija, posebej časte in pri katerih ni bilo hiše, kjer bi ne bilo tvoje častitljive ikone (podobe), da-nes morda skrite in shranjene za bolj-še dni. Nakloni jim mir in privedi jih k edini Kristusovi čredi, k edine-mu pravemu Pastirju.

Izprosi mir in popolno svobodo sveti božji Cerkvi. Zaustavi povodenj novega poganstva, ki je vse samo v gmoči. Vžgi v srcu vernih ljubezen do čistosti, razvnemi resnično krščan-sko življenje in apostolsko gorečnost, da bo množica njih, ki služijo Bogu, rasla v številu in zaslužnju.

In kakor sta bila Cerkev in vesoljni človeški rod že posvečena presv. Srcu Jezusovemu, ki je vse naše upanje in poroštvo zmage in rešenja, tako naj sta od danes za vedno posvečena tudi tvojemu brezmadežnemu Srcu, o Mati naša in Kraljica sveta: da nam tako

v svoji ljubezni in v svojem varstvu pospešiš zmago božjega kraljestva, da te bodo vsi narodi, z Bogom in med seboj pomirjeni, blagrovale od kraja do kraja zemlje in s teboj prepevali neminljivi Magnifikat slave, ljubezni in hvaležnosti božjemu Srcu, ki samo v njem morejo najti Resnico, Življenje in Mir.“ —

Tako je sveti oče zadostil Mariji-

Milorad:

VEČERNO PREMISLJEVANJE

*Zakaj si razpel nad nami
ta razkošni, temni baldahin,
o ljubezni Bog?
Komu si ustvaril tako veličasten slavolok,
ki kot z živimi ognji posuše obok
žari iz brezen nočnega neba?
Ali si ga nam podaril?
Pa zakaj potem nebo molči,
ko pri nas ljubezen sahne in umira,
ker ji sebičnost, kapljo za kapljo,
pije srčno kri?
Zakaj si razpel nad nami*

*ta razkošni baldahin?
Glej, kako zagrinja mir
v mehke ga peroti:
le čas v nemoteni tihoti
tiklaka venomer nikoli — vedno
in nam meri kratke ure sreče
in trpljenja dolga leta,
ko človeštvo le trpi, trpi...
Pa res nebo nenehno le molči,
so zvezde res negibne priče toliko gorja?
Ali pa po svoji krivdi ne umemo
že davno več njih sladke govornice...*

Kralja, ki prihaja...

Kot mlad tretješolec sem prišel pred leti prvič v salezijanski zavod. V Veržuju so se takrat vzgajali Marijini sinovi. Novo, pristno po salezijansko živahno življenje me je kmalu potegnilo v svoj vrtnec. Bilo je... no, pa kaj bi vam pravil, saj veste, kako je v zavodu: smeh, veselje, igre petje, godba, pa tudi resno učenje in pobožna molitev, društveni sestanki, shodi in zborovanja, vmes pa včasih tudi kaka skrita solzica, tako za spremembo...

Lepo je bilo...

Ali najlepše je bilo pred božičem. Še danes mi srce hitreje udari, ko se spomnim, kako mi je bilo pri duši, ko sem prvič poslušal sveto vabilo božične devetdnevnice: *Regem venturum Dominum, venite, adoremus!* Po dobrih dveh letih šolanja sem znal že toliko latinščine, da sem vedel, da se to pravi: Kralja, ki prihaja, Gospoda, pridete, molimo!

Prijazno kapelico Matere dobrega sveta sta razsvetljevali dve skromni plinovki. V njunih bledih, rahlo trepetajočih žarkih je drhtelo pravo adventno razpoloženje. Na oltarju je ne-

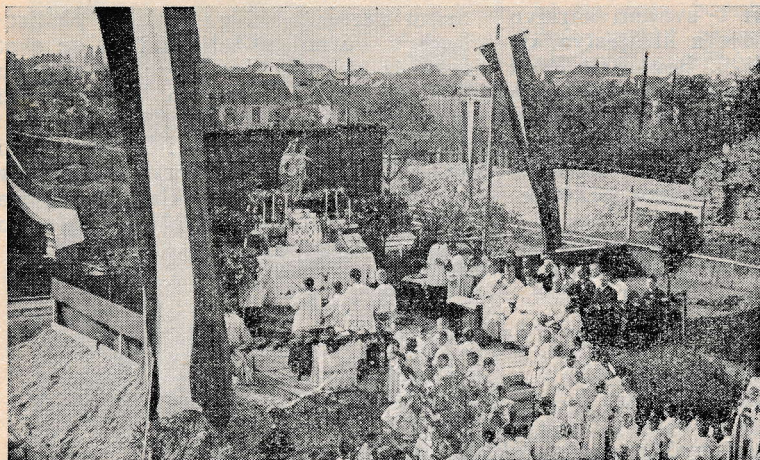
mirno utripalo šest prižganih sveč. Ob strani je stal duhovnik in okrog njega šest ali osem mojih tovarišev, oblečenih za mašne strežnike. Vsa kapela — bilo je v njej okoli sto dvajset dijakov — je trpela v skrivnostnem pričakovanju.

Tedaj sta se oglasila pevca, stoječa ob prehodu pri obhajilni mizi. S krepko vabečim glasom sta zapela: „Regem venturum, Dominum, venite, adoremus!“

Plamenčki sveč na oltarju so se nalahko zamajali, se stegnili in svetleje zagoreli. Iz bledih plinovk je planil val žive svetlobe. Sence so se skri- le po kotih.

Sto dvajset mladih grl se je odzvalo povabilu. Vsi so kakor eden pritrdili: „Regem venturum, Dominum, venite adoremus! Kralja, ki prihaja, Gospoda, pridite, molimo!“

S trepetajočim hrepenenjem sta pevca nadaljevala in vabila: „Veselite se, otroci, in prepevajte, zakaj kmalu bo zasijala velika luč. Po vseh gričih in dolinah bodo zagorele plamenice. Žive reke ljudstva se bodo stekale, da pozdravijo svojega kralja...“

ZAGREB - KNE-
ZIJA: Slavnostno
okrašeni oltar na
zavodskem dvori-
šču ob blagoslo-
vitvi temeljnega
kamna.

Iz prostorne kapele, ki se je zdelo, da se je razširila v neskončnost, čez vso domovino, je bučalo in odmevalo: „Kralja, ki prihaja, Gospoda, pridite, molimo!“

„Glejte, prišel bo Gospod, naš zavetnik, svetnik Izraelov, s kraljevo krono na svoji glavi; in gospodoval bo od morja do morja.“

Na stezi proti Banovcem je prisluhnil samotni popotnik. Ali je zapela mrzla decembrska sapa? Ali so zazvenele utrinjajoče se zvezde? Ali pa so se angeli spustili iz nebes in pojo kakor nekoč na betlehemskih poljanah? Iz smeri od Marijanišča sem je proseče pa mogočno vabilo: „Kralja, ki prihaja, Gospoda, pridite, molimo!“

„Rodilo se nam bo Dete in močni Bog' ime bo njegovo... V njegovih dneh bo prišla na svet pravica in miru obilnost.“

„Kralja, ki prihaja, Gospoda, pridite, molimo!“

Kapela Matere dobrega sveta se je za hip pogreznila v molk. Senci sv. Janeza Boska in sv. Frančiška Saleškega v glavnem oltarju sta oživel; zdelo se je, kakor bi si svetnika pripovedovala, kako je bilo v lepih starih časih...

V strmečo tišino je udarila hrepeneca Davidova pesem:

„Veselite se, nebesa, in raduj se, zemlja!... Zakaj naš Gospod bo prišel in se usmilil svojih ubogih...“

O Gospod, spomni se nas in nas obišči s svojim odrešenjem... Pridi nas rešit, Gospod, Bog močni!... Pri-

di, obišči nas v miru!... Pridi, Gospod, in nikar se ne mudi, razveži grešne vezi svojega ljudstva! Predri nebesa in pridí, pridí, pridí!...“

Iz mladih src je drlo hrepenenje kakor Savica izpod Komarče. V šumečem, iskrečem se slapu je zalivalo prostrano kapelo Matere dobrega sveta. Z neukročeno silo je pljuskalo skozi pisana okna v čisti decembrski večer. Zganila se je prelepa muropoljska ravan, zbudile so se Slovenske gorice, zadržteli so beli snežniki...

Zdelo se mi je, da je z nami prepevala vsa naša dežela. Prevzemalo jo je nepremagljivo koprnenje po Odrešeniku. — — —

V svetem adventnem času smo. Komaj že čakam, da se oglasi hrepeneca pesem božične devetdnevnic, ko bodo krdela mladih src zopet vabila:

„Kralja, ki prihaja, Gospoda, pridite, molimo!“

Svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku me tiho kliče: Pridi! Glej, pripravljam ti „veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo“ (Lk 2, 10). Devet dni pred božičem bo duhovnik vsak večer s koprnečim srcem molil:

„Prosimo te, o Gospod, nikar se ne mudi, hiti in nam prinesi iz nebes rešitev, da boš s svojim prihodom potolažil vse, ki zaupajo v tvoje usmiljenje.“ — Pridi!

Pridem, da poživim spomine iz onih lepih dni. Da bomo spet skupno pod don Boskovo stromo hrepeneli, prepevali in si klicali:

„Kralja, ki prihaja, Gospoda, pridite, molimo!“ — en

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Nova cerkev Marije Pomočnice v Zagrebu

Salezijansko delo na Hrvatskem se lepo uveljavlja. Petero zavodov, dva v Zagrebu in po eden v Podsusedu, v Doljnem Miholjcu in v Marijinem dvoru pri Daruvaru, priča, da se je don Bosko med hrvatskim ljudstvom že popolnoma udomačil. Z njim se je udomačilo tudi češčenje Marije Pomočnice. Zakaj povsod, kjer koli se naselijo don Boskovi sinovi, začno takoj širiti tudi to češčenje. Tako je bilo pred štiridesetimi leti na Slovenskem. Prva skrb slovenskih salezijancev je bilo, kako bi na domačih tleh ustoličili Marijo Pomočnico. Čez nekaj let so ji že začeli zidati veličastno svetišče, ki je postalo važno središče Marijinega češčenja v naši deželi in kamor se danes z neomahljivim zaupanjem zateka v duhu in resnici toliko src.

Prav tako je bilo tudi na Hrvatskem. Kakor hitro so se salezijanci naselili v deželi (1922), so takoj začeli oznanjati češčenje Marije Pomočnice. Ko je bil l. 1929. ustanovljen v Zagrebu drugi zavod, na Knežiji v predmestju, so že resno mislili, da bi ji postavili dostojno svetišče. Toda

ta misel se je začela dokončno uresničevati šele letos.

—*—

V nedeljo 11. oktobra je hrvatski tropsolit in zagrebški nadškof dr. Alojzij Stepinac posvetil vogelni kamen za novo svetišče Marije Pomočnice na Knežiji. Slovesnosti se je udeležilo veliko število cerkvenih in svetnih dostojanstvenikov, družtev in vernikov. Nadškof je prišel v zavod ob tri četrt na deset. Ob prihodu mu je zaigrala domobranska godba. Pod okusno okrašenim slavolokom ga je pozdravil ravnatelj zavoda na Knežiji, gospod Josip Tkalec. Za njim se je oglasila salezijanska mladina z ubrano zborna deklamacijo in pozdravno pesmijo ob spremljevanju orkestra.

Nekaj trenutkov pred nadškofom se je pripeljal v spremstvu svojega tajnika dr. J. R. Marcone, papežev delegat za Hrvatsko. Pri sprejemu gospoda metropolita so bili navzočni številni cerkveni in civilni dostojanstveniki, med drugimi tudi podžupan mesta Zagreba, g. Emil Dinter; msgr.

(Nadaljevanje na ovitku)

ZAGREB - KNEŽIJA: Množica z zanimanjem spremlja obrede pri blagoslovitvi temeljnega kamna za novo cerkev.

ČEŠČENJE * * * MARIJE * * * * * POMOČNICE * * *

Lepa je navada, ki jo najdemo pri vseh katoliških narodih, da za iz nebes prejete dobrote žrtvujejo kako malenkost za bogoljubne namene: za ubožce, za revne dijake, za vzgajanje duhovskih in redovnih poklicev in podobno. Tudi pri Slovencih se je to lepo udomačilo.

Na mnogih krajih, tudi na Slovenskem, izkazujejo hvaležnost tudi s tem, da obesijo ob oltarju srebrno ali zlato srce, ki naj neprenehoma izraža hvaležnost za prejeto dobrote.

Takih src vidimo v posebno velikem številu okrog oltarja Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku. Več sto jih je in zdi se, da ta srca kot živi jeziki neprenehoma kličejo k Pomočnici kristjanov: „Hvala ti, dobra Mati!“

Lepa in hvalevredna je ta navada in priča o veri in hvaležnosti slovenskega naroda. Ta srca so kakor goreči jeziki, ki vsakemu, ki pride v svetišče, pripovedujejo o dobroti Marije Device, obenem pa kličejo: „Marija je

dobra, Marija je usmiljena. Če si v stiski, obrni se k njej. Če je pomagala že tolikim, zakaj bi ne tebi?“ In koliko jih je pogled na ta srca zbudil iz dušnega spanja in jih pripeljal k Mariji! Začeli so prositi in kmalu so občutili, da je Marija res dobra Mati.

Marija je vesela zlatih in srebrnih src, ki vztrajno pridigujejo o njenem usmiljenju in glasno vabijo in vlivajo zaupanje, a nečesa pogrša.

Česa?

Pri nekaterih pogrša ljubezni.

Srce je znamenje ljubezni. Če daruješ srce, je isto, kot bi rekel: „Ljubim te in te hočem ljubiti.“

Pa res ljubiš? Ali ni ono darovano srce, ki visi ob Marijinem oltarju, mrtva podoba tega, kar bi moralo biti živo v tvojem srcu. — Mrtve ljubezni in hvaležnosti? ... Pri mnogih je.

Prav te ljubezni pogrša Marija. Želi, da bi s kovinastim srcem daroval Mariji svoje živo srce.

Ali si ga? In če si ga, ali res ljubi Marijo?

Milosti

Iskrena hvala Mariji Pomočnici na Rakovniku, presv. Srcu Jezusovemu in sv. Janezu Bosku za zdravje v družini in pri živini. Kdor je v hudi stiski, naj pohiti k Mariji na Rakovnik in potolažen bo. Pošiljam obljubljeni dar. — Ivanc Ana, Ljubljana.

Nevarno mi je obolel otrok. Boječ se za njegovo življenje, sem se obrnila za pomoč k Pomočnici kristjanov. Ta se je usmilila naše bojazni in prihitela pomagat. Hvala ji! — Mlaka Marija, Ljubljana.

Vsa družina je bila v veliki skrbi

in stiski. Šlo je za člana družine, katerega smo dolgo pogršali, ne da bi vedeli, ali je živ ali mrtev. V teh težkih urah smo se zatekali k Pomočnici kristjanov in prosili, naj na kak način razjasni položaj. Molitev je bila uslišana. Pogršani se je skoraj čudežno rešil ter s svojim prihodom razveselil zaskrbljeno družino. Naj bo hvala mogočni Pomočnici Kristjanov! — Kos K., Ljubljana.

Nadalje se zahvaljujejo: Jenko Marija, Ljubljana, za uslišanje; — B. Frančiška, Ljubljana, za prejeto milost; N. N., Škrlevo, za pomoč.

Vsako zadnjo nedeljo v mescu je na Rakovniku shod za salezijanske sotrudnike in sotrudnice. Popoldne ob pol štirih je najprej primerna pridiga, nato litanije in blagoslov. Po blagoslovu se stanek v kripti pod cerkvijo, molitve za vajo srečne smrti in kratek pomenek. Vabimo vse ljubljanske sotrudnike in sotrudnice, da bi se shodov v čim večjem številu udeleževali.

dr. Milan Beluhan, dekan in župnik pri Sv. Mariji; arhitekt Zvonimir Požgaj, ki je napravil načrt za novo cerkev; preč. g. Ivan Špan, inspektor salezijanske inspektorije sv. Cirila in Metoda.

Po sprejemu je gospod nadškof odšel skozi goste množice ljudstva k oltarju, ki je bil nalašč za to priložnost postavljen na vzvišenem mestu na dvorišču. Oltar, stavbišče in ves prostor naokoli so bili lepo okrašeni s cvetjem, venci in narodnimi zastavami.

Na dvorišču je bilo že razporejeno vse številno občinstvo. Pred oltarjem so stali dominikanski mašni strežniki, ter mašni strežniki iz zavoda na Knežiji in iz Nadškofijskega konvikta. Za njimi so se vrstili beloblečeni otroci in druga šolska mladina iz okolice. Potem široka vrsta katoliških društev z zastavami. Bilo jih je okrog trideset.

V navzočnosti gospoda nadškofa so pred oltarjem najprej prebrali spominsko listino. Po branju je duhovščina krenila na stavbišče, kjer je gospod nadškof blagoslovil vogelni kamen in zazidal spominsko listino. Potem je opravil slovesno škofovsko mašo. Pri maši je slovesno prepeval združeni zbor salezijanske mladine ob spremljavi domobranskega orkestra.

Po evangeliju je prevzvišeni spregovoril nekaj priložnostnih besed. Poudaril je predvsem dva razloga, ki sta navzoče privedla, da so se zbrali na Knežiji: prvi je blagoslovitev vogelnega kamna za novo cerkev; a drugi je njegova želja, da bi vse vernike svoje nadškofije slovesno posvetil Materi božji. Nadškofovo pridigo kakor tudi vse druge svete obrede je ljudem posredoval nehibno delujoč zvočnik, ki ga je bilo slišati po vsem obširnem dvorišču.

Po slovesni maši je bila procesija s kipom Marije Pomočnice. Procesija se je razvila po ulicah okrog novega svetišča. Udeležili so se je vsi navzočni: mladina, društva in verniki. Ko se je procesija vrnila na dvorišče, je hrvatski metropolit in nadškof zagrebški slovesno prebral posvetilno molitev k Materi božji. Ljudstvo pa je ponavljalo za njim besedo za besedo... Nato je sledila zahvalna pesem in blagoslov z Najsvetejšim. S tem se je slovesnost zaključila.

—*—

Polažanje temeljev za novo cerkev se nadaljuje. Še pred nastopom zime bodo temelji dodelani. Spomladi pa, ako Bog da, se bo stavba dvignila iz tal. Našim sobratom na Hrvatskem želimo, da bi mogli novo svetišče Marije Pomočnice kmalu in srečno dozdati.

Glas s Škrljevega

Z veseljem in očetovskim smehljajem na ustnah gleda don Bosko iz nebes na starodavni sivi gradič sv. Eme, v katerem so prvič dovršili leto preizkušnje njegovi najmlajši. S tesnobo v srcih in s plahimi koraki so prihajali pred letom dni v prijazno Mirnsko dolino, kjer jih je sprejel v svoje okrilje stari škrljevski grad. Takoj so se začeli uvajati v salezijansko življenje; z vneto so se lotili težkega dela duhovne preobrazbe. Sadovi tega truda so se pokazali ob koncu noviciata, ko je 10. septembra po končanih desetdnevnih duhovnih vajah stopilo v tihi grajski kapelici pred Jezusa v Najsvetejšem Zakramentu devet idealnih, z mladostnim ognjem in navdušenostjo prežetih mladeničev;

obljubili so vztrajnost v novem življenju in zvestobo našemu očetu don Bosku. Njih prve zaobljube je sprejel preč. gospod inspektor Ivan Špan.

Pod posebnim varstvom Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska so veselo in nemoteno, brez zunanjih pretresov dovršili leto preizkušnje.

V ranem jutru 27. septembra so se mladi sobratje kleriki z najlepšim spominom poslovlili od svojih predstojnikov in škrljevskega gradu ter se odpeljali v zavod na Lanišče, od tam pa v Ljubljano na Rakovnik. Tu zdaj nadaljujejo gimnazijske študije, kjer z veliko žlirico zajemajo modrost in učenost.

Istočasno kakor so ti noviciat končali, je prišlo devet novih fantov,

pristnih Dolenjcev, želeč v Salezijanski družbi Bogu posvetiti svoje mlado življenje. Do podrobnosti hočejo preučiti salezijansko delovanje, da bodo mogli pozneje kot bratje pomočniki ob strani duhovnikov vršiti vzvišeno vzgojno poslanstvo. Želimo jim vztrajnosti na začrtani poti in veliko na-

predka v lepem in mirnem noviciatskem življenju. —*—

Naše okoliške sotrudnike in dobrotnike pa že danes obveščamo, da bomo obhajali praznik sv. Janeza Boska 31. januarja. Ta dan bo tudi običajni govor za sotrudstvo.

Z daljnega vzhoda

Monsignor Jožef Kerec, apostolski administrator v Čaotungu na Kitajskem, poroča vrhovnemu predstojniku Salezijanske družbe o svojem službenem obisku naših zavodov in misijonskih postaj v Birmaniji in Indiji. V pismu, ki je bilo pisano v Kunmingu 2. aprila letošnjega leta, med drugim pravi:

„Sedaj, ko sem se vrnil s službenega obiska naših misijonov v Birmaniji in Indiji, vam z veseljem sporočam, da so vsi naši tukajšnji so-

bratje zdravi in imajo veliko dela. Naši zavodi so prenapolnjeni z gójenci, sobratje pa preobloženi s trdim misijonskim delom, ki ga morejo, hvala Bogu, opravljati še kolikor toliko v miru. Upam, da pojde tudi zanaprej tako... Prav tako dobre novice imam iz tukajšnjega misijona v Kunmingu in Čaotungu. Dela imamo silno veliko. Naše slovenske sestre storijo zelo mnogo dobrega v čaotunški bolnišnici in v čaotunškem katehumenatu.“

Božična devetdnevnica

V dneh od 16. do 24. decembra bo v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku vsak večer božična devetdnevnica, da se z njo pripravimo na praznik Gospodovega rojstva. Ta pobožnost je nekaj edinstveno lepega. Petje bo v slovenskem jeziku. Vabimo vse, da se je udeležite v kar največjem številu.

*V prodajalni Mladinske založbe v Ljubljani
Stari trg 30*

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potrebščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8